

தயாரா இல்லை..."

"குட்... வெரி குட்...! உங்களை மாதிரி யான ஆபீஸர்ஸ் ட்யூட்டி மேல இவ்வளவு அக்கறை வெச்சிருக்கறது பாராட்டுக்குரிய விஷயம்... ஐ அப்ரிஷியேட் யூ... புருஷன் இல்லேன்னா என்ன... வாழ முடியாதா...?"

கமிஷனர் சொல்லிக் கொண்டே கையை நீட்டி அவள் தோளைத் தட்டுவதைப் போல் மார்பைத் தொட்டார்.

ப்ரதீபாவுக்குள் கோபம் குபுக்கென்று பீறிட்டது.

"யூ... ராஸ்கல்..."

கையைச் சுழற்றினாள்.

"ரர்ப்..."

கமிஷனரின் அகலமான கன்னத்தில் அவளது உள்ளங்கை இடி மாதிரி இறங்கியது. கர்ஜித்தான்.

"இனிமே இந்த மாதிரி அநாகரிகமா நடந்துக்க முயற்சி பண்ணினானன்னோட கை பேசாது. கால்ல இருக்கற செருப்புத்தான் பேசும்..."

கமிஷனர்திகைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருக்க- ப்ரதீபா அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளிப்பட முயல -

சற்று முன்னால் விடைபெற்றுச் சென்ற நிருபர்களில் ஒருவர் இன்னமும் அங்கேயே நின்றுருந்தார்.

கமிஷனரின் முகம் மாறிப் போனது.

நிருபரின் முகத்தில் பரபரப்பு.

அவர் ப்ரதீபாவைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"மேடம்... என்னாச்சு...? கமிஷனரை எதுக்காக அறைஞ்சின்க...?"

(ப்ளாஷ் பேக்)

தியேட்டர் நியூ பாரடைஸ்.

ராத்திரி நேர பத்தரை மணி. சோடியம் விளக்கின் வெளிச்சம் சிதறியிருக்க - முகப்பில் ஜனங்கள், டிக்கெட் கவுண்ட்டர்களில் தலைகள் அலை மோதின. தள்ளு வண்டிகளில் குடாக நடந்து கொண்டிருந்தது வேர்க்கடலை வியாபாரம். ஜீப் சாலையில் டயர்களைத் தேய்த்துக் கொண்டிருக்க - ப்ரதீபா டிரைவிங் இருக்கையிலிருந்த கான்ஸ்டபிளைப் பார்த்து சொன்னாள்.

"இங்கேயே ஜீப்பை நிறுத்து..."

அவர் ஸ்டியரிங்கைச் சுழற்றி பிரேக்கை மிதித்தார்.

தியேட்டரின் முன்னால் ஓரமாய் ஒதுங்கி நின்றது ஜீப்.

ஜீப்பை விட்டு இறங்கி - பானட்டின் மேல் முழங்கையை ஊன்றி நின்றாள் பிரதீபா.

சில நிமிஷங்கள் கரைந்த பின் - கான்ஸ்டபிளைக் கூப்பிட்டாள்.

ஆட்காட்டி விரலால் கட்டிக் காட்டினாள்.

"கான்ஸ்டபிள்... அந்த ரெண்டு பேரையும் இங்கே கூட்டிட்டு வா..."

கான்ஸ்டபிள் தலையை ஆட்டிவிட்டு - கூட்டத்தின் இடையே நுழைந்தார். நுழைந்த வேகத்திலேயே அவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு திரும்பி வந்தார்.

சல்வார் கமீஸ் அணிந்த இரண்டு இளம் பெண்கள் ப்ரதீபாவின் போலீஸ்

யூனிபார்மைப் பார்த்ததால் உண்டான மிரட்சி கண்களில் படர்ந்திருந்தது. உயர் ரக பர்ப்பூம் வாசனை இருவரிடமிருந்தும் குப்பென்று தாக்கியது.

ப்ரதீபா அவர்களை ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

"பேர் என்ன...?"

"சுதா..."

"லித்யா..."

"எங்கே வந்தீங்க...?"

"சி... சினிமாவுக்கு..."

"பார்த்தா காலேஜ் ஸ்டூடண்ட்ஸ் மாதிரி தெரியுங்க...?"

"அ... ஆமா மேடம்..."

"எந்த காலேஜ்...?"

இருவரில் ஒருத்தி நடுங்கும் குரலில் காலேஜ் பெயரைச் சொன்னாள்.

"ரெண்டு பேர் மட்டும் தனியாவா வந்தீங்க...?"

"ஆ... ஆமா..."

"உங்க வீட்ல இதையெல்லாம் கேக்கறதுக்கு யாருமில்லையா...?"

"நா... நாங்க... ஹாஸ்டல் தங்கிப் படிக்கிறோம்..."

"ஹாஸ்டல் வார்டன் எப்படி அனுமதிச்சாங்க...?"

"வார்டனுக்குத் தெரியாம்தான் வந்திருக்கோம்..."

அந்தப் பெண் சொல்லி முடித்தபோது - ப்ரதீபாவின் வலது கை வேகமாய் சுழன்றது.

"ரப்... ரப்..."

இருவர் கன்னங்களிலும் அறை உஷ்ணமாய் வெடித்தது.

இதை சற்றும் எதிர்பார்க்காத அந்தப்

பெண்கள் கன்னங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு கண்களில் நீரைக் காட்டினார்கள்.

"மேடம்...?"

"திருட்டுத்தனமா செக்கண்ட் ஷோ வந்து பார்க்கற அளவுக்கு தைரியம் வந்துடுச்சா...? இந்தத் தியேட்டர் வாசலில் எத்தனை ரவுடிகள், எத்தனை பொறுக்கிப் பசங்க சுத்தறாங்கன்னு உங்க ரெண்டு பேர்க்கும் தெரியுமா...? ஆம்பளைங்களைக் கிறங்கடிக்கற மாதிரி அலங்காரம் பண்ணிகிட்டு, சென்ட்டை அள்ளித் தெளிச்சிக்கிட்டு அர்த்த ராத்திரில கிளம்பி வந்துடறது... அப்புறம் கையைப் பிடிச்சி இழுத்துட்டான்... கற்பழிச்சிட்டான்னு கதறி ஸ்டேஷன்ல வந்து எங்களுக்குத் தலைவலி குடுக்கறது...! ஜீப்புல ஏறுங்கடி ரெண்டு பேரும்..."

ப்ரதீபாவின் உறுமலில் சர்வ அவயவங்களும் நடுங்கிப் போய் - ஜீப்பில் ஏறினார்கள்.

"கான்ஸ்டபிள்... ஜீப்பை ஸ்டார்ட் பண்ணு..."

அவர் ஜீப்பை சுற்றி வந்து டிரைவிங் இருக்கையில் அமர்ந்தார். இக்னீஷியன் சாவியைத் திருக - இரவு நேர குளிரில் சிறிது அடம்பிடித்து விட்டு உயிர் பெற்றது ஜீப்.

பிளாஸ்டிக் பட்டையைப் பற்றிக் கொண்டு பக்க வாட்டு இருக்கையில் ஏறி உட்கார்ந்தாள் ப்ரதீபா.

அந்தப் பெண்கள் குரல் தழுதழுத்தார்கள்.

"மேடம்... நாங்க டீசன்ட்டான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவங்க... இதுநாள் வரைக்கும் போலீஸ் ஸ்டேஷன் வாசலையே மிதிச்சதில்லை... போலீஸ் ஜீப்புல நாங்க ஏறினோம்னு தெரிஞ்சாலே கிராமத்தி

லிருக்கற எங்க பேரன்ட்ஸ் அவமானத்திடு சொன்னாள்.
செத்துப் போயிடுவாங்க...”

மற்றொரு பெண் அழுகையோடு
கும்பிட்டாள்.

“எங்களை இங்கேயே இறக்கி
விட்டுடுங்க... நாங்க நேரா ஹாஸ்டலுக்குப்
போயிடறோம்... தயவு செஞ்சு போலீஸ்
ஸ்டேஷனுக்கு எங்களைக் கூட்டிட்டுப் போ
வேண்டாம்மேடம்... நீங்க குடுத்த அறையை
வாழ்நாள் பூராவும் நாங்க மறக்க
மாட்டோம்... வாழ்க்கையில் இன்னொரு
முறை செக்கண்ட் ஷோங்கறதை
நினைச்சுக்கூடப் பார்க்க மாட்டோம்...”

ப்ரதீபா திரும்பிப் பார்த்து மெலிதாய்ப்
புன்னகைத்தாள்.

“நிஜமாவா...?”

“மேடம்... ப்ளீஸ்... எங்களை இங்கேயே
இறக்கி விட்டுடுங்க... நாங்க ஒரு ஆட்டோ
பிடிச்சி ஹாஸ்டலுக்குத் திரும்பிப்
போயிடறோம்...”

“இன்னொரு விஷயத்தையும் நீங்க
உணரணுமே...”

“எ... என்ன விஷயம்...?”

“வார்டனுக்குத் தெரியாம ஹாஸ்டலை
விட்டு திருட்டுத்தனமா வெளியே வந்தது
தப்பில்லையா...?”

“தப்புத்தான் மேடம்...”

“மறுபடி நீங்க அந்தத் தப்பையும்
செய்யாம இருக்கணும்ன்னா... உங்களை
இப்போ நான் ஹாஸ்டல் வார்டன்
கிட்டேயே கொண்டு போய்
ஒப்படைக்கணும்...”

அவர்கள் இருவரும் வெலவெலத்துப்
போய்ப் பார்க்க - ப்ரதீபா தொடர்ந்து

“ஸோ... இப்போ நான் உங்களை போலீஸ்
ஸ்டேஷனுக்குக் கூட்டிட்டுப் போகலை...
உங்களோட ஹாஸ்டலுக்குத்தான்
கூட்டிட்டுப் போறேன்...”

ஜீப் இரவுச் சாலைகளில் பதினைந்து
நிமிஷங்கள் ஓடி அந்த லேடீஸ் ஹாஸ்டலின்
முன்னால் நின்றது.

கேட் வாட்ச்மேன் போலீஸ் ஜீப்பைப்
பார்த்ததும் பதட்டத்தோடு கதவை லேசாய்
விரித்தான்.

ஜீப்பிலிருந்து ஹாஸ்டலைச் சேர்ந்த
பெண்கள் இறங்கு வதைப் பார்த்ததும் முகம்
மாறினான்.

“ஹாஸ்டல் வார்டன் எங்கே...?” என்று
கேட்டுக் கொண்டே அந்தப் பெண்களோடு
உள்ளே சென்றாள் ப்ரதீபா.

பத்துப் பதினைந்து நிமிஷங்களுக்குப் பின்
மீண்டும் ஜீப்புக்கு வந்தாள். இருக்கையில்
அமர்ந்தாள்.

“போகலாம்...”

“எங்கேம்மா...?”

“வீட்டுக்குத்தான்...”

ஜீப் துடைத்து வைத்த சாலைகளை
விழுங்க ஆரம்பித்தது. ஜீப் டிரைவர்
ஸ்டியரிங்கை கையாண்டு கொண்டே
பேசினார்.

“மேடம்... நான் அதிகப்பிரசங்கித்தனமா
பேசறேன்னு நினைச்சுக்காம இருந்தீங்
கன்னா உங்ககிட்டே ஒரு கேள்வி
கேக்கலாமா...?”

அவள் திரும்பினாள்.

“என்ன கேக்கப் போறே...?”

“நான் இந்த ஊருக்கு மாற்றலாகி வந்து

மூணு வாரம்தான் ஆகுது. இந்த மூணு வாரத்தில் ஒரு விஷயத்தை உங்ககிட்டயிருந்து நான் தெரிஞ்சுகிட்டேன்."

"என்ன விஷயம்...?"

"என்னோட சர்வீஸ்ல நான் பார்த்த மேலதிகாரிகள் எல்லாரும் டியூட்டி முடிஞ்சா நேரா வீட்டுக்குப் போறதைத்தான் பார்க்கறேன்... ஆனா நீங்க மட்டும் கொஞ்சம் வித்தியாசப்படறீங்க..."

"எப்படி...?"

"ட்யூட்டி முடிஞ்சதும் நீங்க சிட்டியை ஒரு தடவை ரோந்து வர்றீங்க... பொது ஜனங்களில் யாராவது அஜாக்கிரதையா இருக்கறதைப் பார்த்தா அந்த நிமிஷமே அவங்களைக் கூப்பிட்டு கண்டித்து உரிய முறையில் அவங்களைத் திருப்பி அனுப்பறீங்க..."

ப்ரதீபா புன்னகைத்தாள்.

"சர்வீஸ்ல சேர்ந்த நாளில் இருந்து இதை என்னோட தினசரி கடமையா வெச்சி ருக்கேன்... ஏன்னா... போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வர்ற நூத்துக்கு தொண்ணூறு கேஸ்கள், குற்றவாளிகளின் சாமர்த்தியத்தை விட பொது ஜனங்களின் அஜாக்கிரதையாலும், அலட்சியத்தாலும்தான் நடந்திருக்கு... குற்றங்கள் நடப்பதில் தங்களோட பங்கு என்னன்னு குறைந்த பட்சம் தினமும் ஒருத்தருக்காவது புரிய வெச்சா குற்றங்களின் சதவீதம் கொஞ்சமாச்சும் குறையும்ங்கறது என்னோட அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை... அதனால நான் அரை மணி நேரமோ... ஒரு மணி நேரமோ லேட்டா வீட்டுக்குப் போறதைப் பெரிசா எடுத்துக்கறதில்லை..."

ஜீப்பைக் கையாண்டு கொண்டிருந்த கான்ஸ்டபிள் பிரமித்தார்.

"மேடம்... மனசைத் திறந்து நான் சொல்றேன்... 'எல்லோரும் ஆஹா... ஒஹோன்னு புகழறாங்களே... இந்தப் பொம்பளைக்கு என்ன கொம்பா முளைச்சிருக்கு...!' - இங்கே டிரான்ஸ்ஃபர் ஆகி வர்றதுக்கு முன்னால இப்படித்தான் நான் நினைச்சேன்...! உங்களை ஏன் இப்படிப் புகழறாங்க... அந்தப் புகழுக்குப் பின்னால் எவ்வளவு கடுமையான உழைப்பு இருக்கு... இதையெல்லாம் இன்னிக்குத்தான் நான் புரிஞ்சுகிட்டேன்."

ப்ரதீபா பெரிதாய் சிரித்தாள்.

"உன்னைச் சொல்லித் தப்பு இல்லை... ஒரு பொண்ணு சாதிக்க ஆரம்பிச்சாள்ளா

ஆம்பிளைங்களுக்கு பொறாமை. எப்படி எல்லாம் அவளைக் கவிழ்க்கலாம்ன்னு திட்டம் போட ஆரம்பிச்சிடறாங்க... பாராட்டறதுக்குப் பதிலா வசை பாட ஆரம்பிச்சிடறாங்க..."

"பெண்கள் போலீஸ் வேலைக்குத் தகுதியில்லாதவங்கன்னு இப்பக்கூட பேசறாங்க மேடம்..."

"அதெல்லாம் மாறிட்டு வருது... அந்தப் பத்தாம் பசலித்தனமான பேச்சை எல்லாம் பொருட்படுத்தாத எங்களை மாதிரிப் பெண்கள் மாத்திட்டு வர்றோம்... திறமையார் கிட்டே இருந்தாலும் மதிக்கணும்ங்கற மனோபாவத்துக்கு ஆண்களும் வேற வழியில்லாம மாறிட்டு வர்றாங்க..."

ஜீப் அந்தக் கிளைத் தெருவுக்குள் புகுந்தது. தெரு நிசப்தமாய் இருக்க - செவ்வக சைசில் க்ரானைட் கல் பதித்த

அந்த வீட்டின் முன்னால் இயக்கத்தை நிறுத்தியது.

இறங்கிக் கொண்டு தலையசைத்தாள்.

"நீ போகலாம்... காலைல சரியா எட்டு மணிக்கெல்லாம் இங்கே வந்துடு..."

"எஸ்... மேடம்..."

பின்புறம் சிவப்பு விளக்கை காட்டிக் கொண்டு டீசல் மணத்தோடு ஜீப் மறைய ப்ரதிபா - காம்ப்வுண்ட் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

காலிங்பெல் சுவிட்சை அழுத்தப் போனவள் - கதவு வெறுமனே சாத்திக் கிடப்பதை உணர்ந்து - தள்ளினாள்.

மங்கலான ஜீரோ வாட் வெளிச்சத்தில் சோபாவின் மேல் மகேஷ் உட்கார்ந்து இருப்பது அவுட்லைன் உருவமாய்த் தெரிந்தது. முகத்தை இறுக்கமாய் வைத்துக் கொண்டு பேசினான்.

"நானும் இந்த ஒரு மாசமா பார்த்துட்டேன்... ஒரு நாள் கூட பத்து மணிக்கு முன்னால நீ வீடு திரும்பலை..."

ப்ரதிபா அவனருகே அமர்ந்தாள்.

"என்னோட வேலை அந்த மாதிரி...!"

"கொஞ்சம் சீக்கிரமா வரக்கூடாதா...?"

"பி மெச்சூர்...! பெண்டாட்டியோட ஜாப் நேச்சரைப் புரிஞ்சுகிட்டு கொஞ்சம் அட்ஜஸ்ட் பண்ணி நடந்துக்க வேண்டியதுதான்..."

"உன்னோட நேச்சர் ஆஃப் ஜாப் எனக்குத் தெரியும்... நான் விசாரிக்க வேண்டிய வங்ககிட்டே விசாரிச்சுத் தெரிஞ்சு கிட்டேன்... நீ நினைச்சா ராத்திரி எட்டு

மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்துடலாம்... ஆனா... இந்தப் பொது மக்களோட பாதுகாப்பையெல்லாம் நீ ஒருத்திதான் குத்தகைக்கு எடுத்துகிட்ட மாதிரி ஊரைச் சுத்திட்டுதான் நீ வீடு வந்து சேர்றே... அதையெல்லாம் கேக்காம நான் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிப் போய்க்கணுமா...?"

ப்ரதிபா அவனை நேருக்கு நேர் பார்த்தாள்.

"இங்கே பாருங்க... நான் கொஞ்சம் வித்தியாசமானவ... எல்லாரும் போற பாதையில் ஆட்டு மந்தை மாதிரி நான் போகத் தயாரில்லை... அந்த வித்தியாசமான குணத்தால்தான் அன்னிக்கு பஸ்ஸில் உங்க கவனத்தைக் கவர்ந்தேன். இப்போ அந்தக் குணத்தை நீ மாத்திக்கோன்னு சொன்னா என்னால எப்படி மாத்திக்க முடியும்...? நான் போலீஸ் வேலை பாக்கறேன்னு தெரிஞ்சதும் உங்க சொந்தக்காரங்க எல்லாரும் வேண்டாம்ன்னு போயிட்டாங்க... நீங்க தீர்க்கமா யோசிக்க முடிவெடுக்க உங்களுக்கு வாய்ப்பு கிடைச்சது... அப்பவும் நீங்க வலிய என்னோட ஆபீஸுக்கு வந்து பார்த்து உன்னையே கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு பிடிவாதமா சொன்னீங்க...! இப்போ கல்யாணமான ஒரே மாசத்தில் குறை சொன்னா என்ன அர்த்தம்...? என்னோட நாலு வருஷ ரொட்டினை என்னால மாத்திக்க முடியாது... அதை நீங்க தெளிவாய் புரிஞ்சிக்கணும்..." - சொல்லி விட்டு - மகேஷின் முறைப்பை லட்சியம் செய்யாமல் எழுந்து உடை மாற்ற உள் அறைக்குள் போனாள் ப்ரதிபா.

டெலிபோன் தீவிரமாய் முணு
முணுத்தது.

ரிசீவரைக் கையிலெடுத்தாள் ப்ரதீபா.

"ஹலோ..."

மறுமுனையிலிருந்து சின்னத்
தயக்கத்துக்குப்பின் - குரல் ஒலித்தது.

"கமிஷனர் ஸ்பீக்கிங்..."

ப்ரதீபா இறுக்கமானாள்.

"சொல்லுங்க ஸார்..."

"நான் கேள்விப்பட்டது நிஜம்தானா...?"

"என்ன கேள்விப்பட்டங்க...?"

"இன்னிக்கு டி.வி.ல பேட்டி குடுக்கப்
போறீங்களாமே...?"

"ஆமா... பேட்டி எடுக்கறதா
சொல்லியிருக்காங்க... இன்னும் கொஞ்ச
நேரத்தில் இங்கே வந்துடுவாங்க..."

"வேண்டாம் ப்ரதீபா... பேட்டியெல்லாம்
வேண்டாம்..."

"இந்தப் பயம் அந்த அநாகரிகமான
காரியத்தை செய்யறதுக்கு முன்னால
இருந்திருக்கணும்... உயர்ந்த
பதவியிலிருக்கறவங்க அந்தப் பதவிக்கே
உரிய நாகரிகத்தோட நடந்துக்கணும்... கீழே
வேலை செய்யற பெண்கள் கிட்டே எப்படி
வேணா நடந்துக்கலாம்ங்கற மனோபாவம்
உங்களோட ஒழிஞ்சு போகணும்...
அதனாலதான் நான் டி.வி. போட்டிக்கு
சம்மதிச்சேன்..."

"ப்ரதீபா... நாலு சவருக்குள்ளே நடந்த
விஷயத்தை நீங்க அநாவசியமா வெளிச்

சத்துக்கு கொண்டு வர்றீங்க..."

"நாலு சவருக்குள்ளே நடக்கற
விஷயம்தானே... இவளாலே வெளியே
சொல்ல முடியாது... சொன்னாலும் எதுவுமே
நடக்கலைன்னு ஒரேயடியா மறுத்
துடலாம்ன்னு நினைச்சிருந்திருப்பீங்க...
அந்தப் பத்திரிகை நிருபர் அறைக்குள் எட்டிப்
பார்த்து உங்க நினைப்பில் மண்ணை அள்ளிப்
போட்டுட்டார்..."

"ப்ரதீபா... அந்த நிருபரை சாட்சியா
வெச்சு... நீங்க என்னோட சுப்பீரியர்ஸ்
கிட்டே விஷயத்தைக் கொண்டு
போயிட்டிங்க... அவங்க முறைப்படி
ஆக்ஷன் எடுக்கப் போறாங்க. இடையில
டி.வி. பேட்டியெல்லாம் எதுக்கு...?
டிபார்ட்மென்ட் பிரச்சனைய வெளியே
கொண்டு போறது சரியில்லை..."

"டிபார்ட்மென்ட்டில் என்ன ஆக்ஷன்
எடுப்பாங்க...? 'ஷோகாஸ்' நோட்டீஸ்
தருவாங்க... நீங்க இந்தப் பூனையும் பால்
குடிக்குமாங்கற மாதிரி அந்த சம்பவத்துக்கு
புதுசா ஏதாவது காரணத்தை சிருஷ்டிச்சு
தன்னிலை விளக்கம் தருவீங்க... அதை நம்பி
உங்களை தண்ணி தெளிச்சு விட்டாலும்
விடலாம்... அல்லது... ஒன் டே
சஸ்பென்ஷன்னோ... எனக்கு மன்னிப்புக்
கடிதம் எழுதவோ சொல்லலாம்...
இதெல்லாம் உங்களுக்கு உறைக்கவே
உறைக்காது... காலர்ல விழுந்த தூசைத் தட்டி
விடற மாதிரி தட்டி விட்டுட்டுப் போயிட்டே
இருப்பீங்க...! அதனால டி.வி. பேட்டிதான்
சரி... உங்க மனைவியோடு உங்க வீட்டைச்
சேர்ந்தவங்க அத்தனை பேரும் பார்த்து
ரசிக்கட்டும்..."

“நான் வேணா உங்ககிட்டே பர்சனலா மன்னிப்புக் கேட்டுக்கறேன் ப்ரதீபா...”

“ஸாரி ஸார்... ஒரு திருடனோ... கொலைகாரனோ... தப்பை செஞ்சிட்டு 'மன்னிச்சிடுங்க ஸார்... தெரியாமப் பண்ணிட்டேன்'னு சொன்னா... நாம விட்டுட முடியுமா...? அதே மாதிரித்தான் இதுவும்... உப்பைத் தின்னவன் தண்ணி குடிச்சே ஆகணும்...”

சமாதானக் குரலில் கமிஷனர் மேலும் ஏதோ சொல்ல வர - ப்ரதீபா தொடர்பைத் துண்டித்தாள்.

அதே விநாடி -

வாசலில் வேன் சத்தம்.

தலையை நீட்டி ஜன்னலில் பார்த்தாள்.

தனியார் தொலைக்காட்சி நிலைய வேன் போர்டிகோவில் வந்து நின்றிருந்தது.

வேனுக்குள்ளிருந்து சுறுசுறுப்பாய் இறங்கிய பணியாளர்கள் ஆளுக்கொரு டெக்னிகல் சங்கதிகளைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு ஹாலுக்குள் பிரவேசித்தார்கள். பிரதம நிருபர், ப்ரதீபாவை அணுகிக் கேட்டார்.

“ஹாலல்லே பேட்டியை வெச்சிக்கலாமா மேடம்...?”

“தாராளமா...”

அவர் உத்தரவுகள் தர ஆங்காங்கே ஃப்ளாஷ் லைட்கள் நிறுத்தப்பட்டன. காமிராமேன் ஹாலைச் சுற்றி வந்து பார்த்து லைட்டிங் கோணங்களை மாற்றி வைக்கச் சொன்னார்.

சோபாவின் மேல் குரியப் பிரகாசம் விழுந்தது.

ப்ரதீபாவை அதில் உட்காரச் சொல்லி

விட்டு பக்க வாட்டில் நிருபர் உட்காநது கொண்டார்.

காமிரா ஓடத் துவங்கியது.

ஒரு சிறிய அறிமுக உரைக்குப் பின் நிருபர் கேள்வியைத் துவக்கினார்.

“போலீஸ் டிபார்ட்மென்ட்டில் நீங்க... சாதனைக்குரிய பெண்ணாய் விளங்கறது சந்தோஷமான விஷயம்... ஆனா... இந்தத் துறையில் பெண்கள் சேர்றதைப் பத்தி யோசிக்க வேண்டிய நிலைமை இப்போ உருவாகியிருக்கு போலிருக்கே...?”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்க...?”

“கமிஷனர் நடத்தை குறித்து நீங்க கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடரப் போறதா கேள்விப்பட்டோம்...”

தலையசைத்தாள் ப்ரதீபா.

“எஸ்...”

“உங்ககிட்டே தனி அறையில் மோசமா நடந்து கிட்டாரா...?”

“உங்க கேள்வி ரொம்ப எக்ஸாக்ரேட் பண்ற மாதிரி இருக்கு... கமிஷனர் சின்னதா மிஸ் பிஹேவ் பண்ணினார். ஆனா... அதை அலட்சியமா விட்டா ரொம்ப மோசமா நடந்துக்கறதுக்கு தைரியம் கொடுத்த மாதிரி ஆயிடும்... அதனாலதான் இதை லேசில் விடக்கூடாதுன்னு நான் தீர்மானிச்சேன்...”

“கமிஷனர் என்ன பண்ணினார்...?”

“அறைக்குள்ளே யாருமில்லைங்கற தைரியத்தில் என்னோட மார்பில் கை படற மாதிரி நடந்து கொண்டார்...”

“நீங்க எப்படி ரியாக்ட் பண்ணினீங்க...?”

“தப்பு செஞ்சது யாராயிருந்தாலும் எனக்குப் பயமில்லை... உடனே அவரை நான் அறைஞ்சிட்டேன்...”

"நாலு சுவருக்குள்ளே நடந்த இந்த விஷயம் எப்படி வெளிச்சத்துக்கு வந்தது...?"

"நான் அவர் மேல கேஸ் போடணும்னு நினைச்சிருந்தேன்..."

போட்டிருந்தா அதை உடைக்க அவர் பல வழிகளிலும் முயற்சி செஞ்சிருப்பார்...

அதுக்கெல்லாம் வழியில்லாம கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால அவரைப் பேட்டி

கண்ட நிருபர்களில் ஒருத்தர் தன்னோட ஹேண்ட் பேகை மறந்து வெச்சிட்டதால

திரும்ப வந்தார்... நடந்த சம்பவத்தை அவர் பார்த்துட்டார்... நான் துணிச்சலா நின்னதால

விவகாரத்தை அவர் வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வந்துட்டார்..."

காமிரா கோணங்கள் மாறி மாறி இருவரையும் விழுங்க ஆரம்பித்தது.

ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரப் பேட்டி.

பேட்டி முடிந்து நன்றி சொல்லி விடைபெற்றார்கள். ஃப்ளட் லைட்

ஸ்டாண்டுகளும், இதர உபகரணங்களும் துரிதகதியில் வேனுக்குள் சரணடைந்தன.

நிமிஷங்களில் இடம் காலியானது.

வேன் போர்டிகோவை விட்டு விலகிச் செல்ல - தூண் அருகே கையைக் கட்டி

மகேஷ் நின்றிருந்தான்.

"நீங்க... எப்போ... வந்தீங்க...?"

"கமிஷனர் உன்னோட மார்பில் கை வைத்தார்னு நீ பேட்டி குடுத்துட்டு

இருந்தியே அப்பவே வந்துட்டேன்..."

"வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை இந்தப் பேட்டி ப்ரைவேட் சானல்ல ஒளிபரப்பாகப் போகுது..."

"அன்னிக்குத்தான் நம்ம குடும்பத்து மானம் ஸாட்லைட் வழியா காத்துல பறக்கப்

பாகுதுன்னு சொல்லு..."

"என்ன இப்படி சொல்றீங்க...?"

"பின்னே எப்படிச் சொல்றது...? நன்கெனவே பத்திரிகை பத்திரிகையாபோஸ்

தடுத்து வெக்கமில்லாம இந்த விஷயத்தை ம்பட்டம் அடிச்சிட்டே... இப்போ அடுத்த

வுண்ட் டி.வி.யில வரப் போறே...! பப்ளிசிட்டி கிடைக்கறதுக்கு எத்தனையோ

வழி இருக்கு... நீ தேர்ந்தெடுத்திருக்கிற வழி ரொம்ப சீப்பானது..."

"பப்ளிசிட்டிக்காக இதை நான் செய்யலைங்க..."

"அப்படின்னா வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை இந்தப் பேட்டியை ஒளிபரப்ப

வேண்டாம்ன்னு டி.வி. காரங்ககிட்டே சொல்ல முடியுமா...?"

"பேட்டியை ஒளிபரப்ப வேண்டாம்ன்னு சொல்லணுமா...?"

திகைப்போடு ப்ரதீபா கேட்க - அவன் சிரித்தான்.

"ஆமா... இப்படி ஒரு பேட்டி ஒளிபரப்பாகறதில் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட

இஷ்டமில்லை... ஆனா என்னோட இஷ்டத்தை என்னிக்கு நீ மதிச்சிருக்கே...?

அப்படி மதிக்கறவளா இருந்தா விவாகரத்து பேப்பர்களில் கையெழுத்துப் போட்டு

இருப்பியா...? புருஷனை கவனிக்கறதை விட சீப் பப்ளிசிட்டிகளில் அக்கறை

காட்டறதுதான் உனக்கு முக்கியம்... இந்த ஜென்மத்தில் யாராலும் உன்னைத் திருத்தவே

முடியாது..."

நெருப்பாய் வார்த்தைகளை வீசிவிட்டு - சாவகாசமாய் வீட்டுக்குள் நடை போட்டான்

மகேஷ்.

(ப்ளாஷ் பேக்)

ஜி.ஹெச்...

“இது உங்கள் மருத்துவமனை. இதை சுத்தமாக வைத்திருக்க எங்களுக்கு உதவுங்கள்” என்ற ஸ்டென்சில் அறிவிப்பு ஆஸ்பத்திரியின் அத்தனை அழுக்குச் சுவர்களிலும் அச்சாகியிருந்தது.

பரபரப்பைத் தத்தெடுத்தவர்கள்... ஸ்ட்ரெச்சரில் போகும் அபாய நோயாளியைப் பற்றிய கவலை இல்லாமல் வராந்தா ஓரமாய் நின்று ஜோக் அடித்துச் சிரிக்கும் விசிட்டர்கள்... பஞ்சடைந்த கண்களோடு சூன்யத்தை வெறிப்பவர்கள்... என்று எல்லா ரகங்களிலும் மனிதர்களைப் பார்க்க முடிந்தது.

ப்ரதீபா டெலிபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். மறுமுனையில் எஸ்.பி.

“ஜி.ஹெச் சில் இருந்துதான் பேசுறேன்...”

“போஸ்ட்மார்ட்டம் முடிஞ்சதா...?”

“டாக்டர்ஸ் எல்லாருமே ரொம்ப பிசியா இருக்காங்க ஸார்...”

“போஸ்ட் மார்ட்டம் பண்ணறப்போ நீ பக்கத்திலேயே இரு ப்ரதீபா... இல்லைன்னா டாக்டர்ஸ் ஏனோதானோன்னு போஸ்ட் மார்ட்டம் பண்ணிக் குடுத்துடுவாங்க...”

“அதையெல்லாம் நான் பார்த்துக்கிறேன் ஸார்...”

“வேற விஷயம் ஏதாவது இருக்கா?”

“ஒரு நிமிஷம் ஸார்... நான் உங்ககிட்டே

சொன்ன மாதிரி... பி.எம். முடிஞ்சதும் நேரா வீட்டுக்குப் போயிடறேன்.”

“ரிப்போர்ட்?”

“ரிப்போர்ட்டை கான்ஸ்டபிள்கிட்டே தந்துப்பறேன்...”

“நீ பர்மிஷனோ, லீவோ கேக்கறது அபூர்வமான விஷயம்... ரிப்போர்ட் என் கைக்குக் கிடைக்க ஏற்பாடு பண்ணிட்டு நீ போகலாம்...”

“தாங்க்யூ ஸார்... நான் டயத்துக்கு வீடு திரும்பறதில்லைன்னு என் மேல என் ஹஸ்பெண்டுக்குக் கோபம்... வீக் எண்டில் கொஞ்சம் நேரத்தில் வர்றேன்... வெளியே போகலாம்ன்னு ப்ராமிஸ் பண்ணியிருந் தேன்... கரெக்ட்டா இந்த போஸ்ட்மார்ட்டம் கேஸ் வந்து சேர்ந்துடுச்சு...”

“ரிப்போர்ட்டை அனுப்பி வெச்சுட்டு நீங்க போகலாம்.”

மறுமுனை கவிழ்க்கப்பட ப்ரதீபாவும் ரிசீவரைச் சாத்தினாள். அதே விநாடி டாக்டர் கமலக்கண்ணன் வந்து சேர்ந்தார்.

“ஷல் வீ மூவ் டு மார்க்ஸவரி...?”

“எஸ் டாக்டர்...”

ஆஸ்பத்திரியின் ஒரு கோடியில் இருந்த மார்க்ஸவரி அறையைத் தொட்டார்கள். எங்கிருந்தோ வேகமாய் ஓடி வந்த சிப்பந்தி கதவைத் திறந்து விட்டான். பீடி வாசம் குப்பென்று நாசியை ஊடுருவியது.

“உள்ளே எத்தனை பாடி இருக்கு?”

“ஓன்பது! இன்னிக்கு எதை பி.எம். பண்ணப் போறீங்க டாக்டர்?”

“ஊத்துக்குளி

ஸ்கூட்டர்

ஆக்கிடெண்ட்...”

“பாடி ரொம்ப மோசமான நிலைமையில்

இருக்கு... டாக்டர்."

"பாடி எந்த நிலைமையில் இருந்தாடு போஸ்ட் மார்ட்டம் சரியா பண்ணியாகணு பாடியை எடுத்து சரியா கிடத்து."

டாக்டர் அட்டெண்டரிடம் சொல் விட்டு ப்ரதீபாவிடம் திரும்பினார்.

"மிஸஸ் ப்ரதீபா! இங்கே வர்ற போலீ அதிகாரிகள் டெட் பாடியோட ஸ்மெல்லுக் பயந்து வெளியேயே நின்னுப்பாங்க. கர்ச்சிப்பை மூக்குல் பொத்திப் பக்கத்திலேயே நின்னு போஸ்ட் மார்ட்டம் பண்ணி வாங்கிட்டுப் போறது... எனக்கு தெரிஞ்சு நீங்கதான்!"... டாக்டர் சொல் ப்ரதீபா புன்னகைத்தாள்.

"நான் அட்டெண்ட் பண்ணற விவகார களில் எந்தத் தப்பு நடந்தாலும் அதுக்கு முழுக்க நான்தான் பொறுப்பேத்துக்கணும். சின்னச் சின்ன அசௌகரியங்களுக்காக நான் ஏன் தப்பு நடக்க இடம் கொடுக்கணும்... கோர்ட்டுல எங்களுக்காக வக்காலத்து வாங்கப் போறது போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் தான்... அதை கரெக்ட்டு வாங்கலைன்னா குற்றவாளி சட்டத்தின் சந்து பொந்துகளில் சுலபமா தப்பிச்சுப் போயிடுவான். அவனைப் பிடிக்க நாங்க பட்ட பிரயத்தனமெல்லாம் மயிரிழை அஜாக்கிரதையில் விரயமாயிடும்..."

"யூ... ஆர்க்ரெக்ட்... மிஸஸ் ப்ரதீபா..."
ஏசி செய்யப்பட்ட அடுக்கறைகளில் உடல்கள் மல்லாந்து கிடந்தன. சில அறைகளைத் திறந்து பார்த்து விட்டு பின் அந்த உடம்பைத் தூக்கி மேஜை மேல் போட்டான் அட்டெண்டர்.

தலையையும், உடம்பையும் இறுகப்

போர்த்தியிருந்த துணியை அவிழ்த்தான். நொதநொதத்துப் போன உடம்பு கறுத்துப் போன தோலோடு வெளிப்பட்டது.

பார்மலின் வாசத்தையும் மீறி நெடி சட்டென்று காற்றில் பரவ ஆரம்பித்தது. ப்ரதீபாவின் வலது கை அவளையும் அறியாமல் கர்ச்சிப்பை எடுத்து மூக்கிற்குக் கொண்டு போனது.

கத்தியையும், மரச்சுத்தியலையும் வாங்கிக் கொண்டு கமலக்கண்ணன் தன்னுடைய பங்கை ஆரம்பித்தார்.

இடையிடையே குறிப்புகள் எடுத்துக் கொண்டார்.

சரியாய் நாற்பது நிமிஷங்கள்.

மார்ச்சுவரியை விட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

கன்சல்ட்டிங் அறையைத் தொட்டு டெட்டால் சோப்பினால் கைகளை அலம்பிக் கொண்டு, இருக்கையில் அமர்ந்தார் டாக்டர்.

ரோனியோவில் உருட்டப்பட்ட பி.எம். காகிதத்தில் கோடிட்ட இடங்களை நிரப்பிக் கையெழுத்தைப் போட்டு -

ரிப்போர்ட்டைக் கவரில் போட்டுக் கொடுத்தார். ப்ரதீபா அதை வாங்கிக் காத்திருந்த கான்ஸ்டபிளிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஆட்டோ பிடித்தாள்.

சாலைகளில் வேகமாய் ஓடிய ஆட்டோ வீட்டைத் தொட்டபோது சுற்றுப்புறம் இருட்டத்துவங்கியது.

ஹாலில் காத்திருந்தான் மகேஷ்!

"ஸாரிங்க... ஆறு மணிக்கு வர்றதாச் சொன்னேன்... முக்கால் மணி நேரம் லேட் ஆயிடுச்சு..."

"எப்பவும் பத்து மணிக்குத்தானே

வருவே... மூணு மணி நேரம் முன்னாலே வந்துட்டேன்னு நான் சந்தோஷப்பட்டுட்டு போறேன்..."

"இவ்வளவு நேரம் பொறுமையாக இருந்தீங்க... இன்னும் அரை மணி நேரம் பொறுத்துக்குங்க... போஸ்ட் மார்ட்டம் அறையிலிருந்து நேரா வர்றேன்... குளிச்சிட்டு வந்துட்டேன்..."

"என்னோட பொறுமையை ரொம்பவே சோதிக்கறே..."

"கோபிச்சுக்காதீங்க ப்ளீஸ்... இதே இப்போ வந்துட்டேன்..."

வாரப் பத்திரிகையை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு படுக்கையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான் மகேஷ்.

ப்ரதீபா பாத்ரமுக்குள் நுழைந்து உடைகளைக் களைந்து ஷவரைத் திருகினாள். பூந்துவாலையாய் விழுந்த நீரில் நனைந்து விட்டு டவலைச் சுற்றிக் கொண்டு குளியல் அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

அவள் மேக்சிக்கு மாறுவதற்குள் மகேஷ் ஓடி வந்து கட்டிப் பிடித்தான்.

ப்ரதீபா திமிறினாள்.

"இருங்க மேக்சியை மாட்டிக்கறேன்..."

"ஊஹூம்... நான் நல்ல மூடில் இருக்கறப்போ நீ கைக்கு கிடைச்சதே பெரிசு..."

நெளிந்த ப்ரதீபாவை ஒரு பூவைப் போல அள்ளி மெத்தையின் மேல் போட்டான். இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டு மூக்கால் புறங்கழுத்தைத் தேய்த்தவன் - சட்டென பின் வாங்கினான். முகம் அஷ்ட கோணலுக்குப் போயிற்று. ப்ரதீபா அவனைப் பார்த்தாள்.

"என்னங்க... என்னாச்சு...?"

"என்ன இது... உன்கிட்டே இருந்து எலி செத்த மாதிரியான வாசனை வருது...?"

அவள் புன்னகையோடு சொன்னாள்.

"மார்ச்சுவரி உபயம்! ரொம்ப

உ-கம்போஸ்ட் ஆன பாடி...! போஸ்ட்

மார்ட்டம் பண்ணி முடியற வரைக்கும்

கூடவே இருந்தேன்... எவ்வளவு

குளிச்சாலும் ரெண்டு மூணு மணிநேரத்துக்கு

ஸ்மெல் போகாது..."

"இப்படி ஒரு பொழப்பு தேவையா...

ப்ரதீபா...?"

வெறுப்பாய் வாஷ்பேசினில் உமிழ்ந்து

விட்டு சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு

கோபமாய் வெளியேறினான் மகேஷ்.

13

டி.வி. பெட்டியின் எதிரே உட்கார்ந்திருந்தாள் ப்ரதீபா.

ரிமோட்டின் உதவியால் சேனலை ஃபைன் ப்யூன் பண்ணிக் கொண்டு இருந்தபோது - லில்லி ஓடி வந்த பொத்தென்று மடியில் ஏறி உட்கார்ந்தாள்.

"மம்மி..."

"சை...! ஏண்டி இப்படி எருமை மாடு மாதிரி மேல வந்து விழுறே...?"

கோபமாய் ப்ரதீபா பொரிய - லில்லியின் சின்ன முகம் மேலும் சின்னதாய் சுருங்கிப் போனது.

"இன்னிக்கு உன்னோட ப்ரொக்ராம் டி.வி.யில வருமாம்... என்னோட ப்ரெண்ட் லெல்லாம் சொன்னாங்க... அதான் வந்து

உக்காந்தேன்..."

"இந்தக் கொஞ்சல் எல்லாம் என்கிட்டே வேணாம்... மொதல்ல நீ ஹோம் ஒர்க்கை முடிச்சியா...?"

"முடிச்சிட்டேன்..."

"மேதஸ்... சயன்ஸ்... தமிழ்...?"

"எல்லாமே முடிச்சிட்டேன்..."

"அப்படின்னா ஒழுங்கா நேரம் காலத்தில் படுத்துத் தூங்கி காலையிலே சீக்கிரமா எந்திரி..."

"உன்கிட்டேதான் படுத்துப்பேன்..."

"சொன்ன பேச்சைக் கேட்டுப் பழகு...! இல்லேன்னா கன்னம் கன்னமா அறைஞ்சிடுவேன்... எப்பவும் உங்கப்பாகிட்டே தானே படுத்துத் தூங்குவே... இன்னிக்கு என்ன புதுசா...? அவர் டி.வி. பார்க்க மாட்டார்... இந்நேரம் வயித்துக்குள் ஸ்டீம் எஞ்சின் உஷணத்தோட படுத்திருப்பார்... போய் அந்த மனுஷன் கிட்டே படுத்துத் தூங்கு. போ..."

லில்லி லேசாய் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டு அவளைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி எழுந்து சென்றாள்.

ப்ரதீபா டி.வி.க்குத் திரும்பி - ரிமோட்டின் உதவியால் வால்யூமைக் கூட்டினாள்.

திரையில் பச்சைக் கோடுகள் அதிகரித்தன.

சோப்பு விளம்பரப் பெண்ணின் குரல் கிடார்பின்னணியோடு சட்டென உயர்ந்தது.

பத்து நிமிஷங்களுக்கும் மேல் விளம்பரங்களாய் ஒடி முடித்து - நிகழ்ச்சி ஆரம்பமானது.

எழுத்துக்கள் சுழன்று சுழன்று திரைப் பரப்புக்கு வந்தன.

அவளைப் பேட்டி கண்ட நிருபர் - பாஸ்

போர்ட்சைக்கு திரையில் தோன்றினார்.

"இந்த வாரம் நாம் சந்திக்க இருக்கும் வி.ஐ.பி... பிரச்னைக்குரிய பெண் போலீஸ் அதிகாரி... திருமதி ப்ரதீபா ஐ.பி.எஸ்...!"

காமிரா பின்வாங்கி - சோபாவில் உட்கார்ந்திருந்த ப்ரதீபாவையும் நிருபரையும் ஒன்றாய்க் காட்டியது. நிருபரின் கேள்வி ஸ்பீக்கரில் வழிய ஆரம்பித்த நிமிஷம் -

திரையில் சட்டென உருவங்கள் அழிந்தன.

என்னாயிற்று...?

ப்ரதீபா இருக்கையை விட்டு எழுந்தாள்.

ரிமோட்டை அழுத்தி சானல்களை மாற்றிப் பார்த்தாள்.

எல்லா சானல்களுமே மவுனம் சாதித்தன.

பின்னையும், சாக்கெட்டையும் அசைத்துப் பார்த்தாள்.

அதே விநாடி - அவள் காதுகள் உன்னிப்பாயின.

மாடி மேலே இருந்து சப்தம்.

சட்டென்று வெளியே வந்து - மாடிப்படி இருட்டில் மேலே போனாள். தெரு விளக்கின் வெளிச்சம் மொட்டை மாடியில் விழுந்து கொண்டிருக்க -

மாடிப்படியின் பேராபத் சுவரில் -

மகேஷ் நின்றிருந்தான். கையில் கட்டிங் ப்ளேயர். கேபிள் வயரைத் துண்டாக்கி யிருந்தான்.

ப்ரதீபா அடி வயிற்றிலிருந்து குரல் எழுப்பினாள். "ஏன் இப்படி அநியாயம் பண்ணிங்க...?"

"என்னோட இஷ்டத்துக்கு நான் எதை வேணும்ன்னாலும் செய்வேன்" சொன்ன மகேஷ் பாறை மாதிரி முகத்தை இறுக்கமாய் வைத்துக் கொண்டு அலட்சியமாய்க் கீழே இறங்கிச் சென்றான்.

வெள்ளைநிற ட்ராக்ஸ் ஜீப்பியல் மாதிரி இப்படி சோபால உக்கர்ந்து வெட்டிப் பேச்சு வந்து நிற்க - உள்ளேயிருந்து தடித்தடியா பேசவே தெரியாது... எடுத்த எடுப்புல நாலைந்து பேர் இறங்கினார்கள்.

சாத்தியிருந்த காம்பவுண்ட் கதவை மகேஷ் எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டு - தள்ள - உயிருள்ள ஜந்து மாதிரி அகேட்டான்.

அலறியது. உள்ளே போய் போர்டிகோ ப...
ஏறி -
காலிங்பெல்லை அழுத்தினான் - ஒருவன் காரியங்களெல்லாம் , எங்களை நிமிஷ நேரத்துக்குப் பின் மகேஷ் வெறுப்பேத்தற மாதிரி இருக்கு... கதவைத் திறக்க - அவனுடைய அனுமதி அநாவசியமான பிரச்சனைகளிலெல்லாம் கேட்காமலே தடதடவென உள்ளே முக்கை நுழைக்கறாங்க... நுழைந்தார்கள்.

லில்லி அவர்களைப் பார்த்துப் பயந்து போய்ப் பக்கத்து அறையில் ஒண்டி கொண்டு எட்டிப் பார்த்தான்.

மகேஷ் படபடத்தான்.

"யார் நீங்க...? என்ன வேணும் உங்களுக்கு...?"

"போலீஸ்காரம்மா எங்கே...?"

"இன்னும் வரலை..."

அவர்கள் ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

பெரிய மீசை வைத்திருந்தவன் சொன்னான்.

"அந்தம்மா இல்லைன்னா என்ன இப்போ...! நாம வந்த விஷயத்தை இவர்கிட்டேயே சொல்லிடுவோம்..."

மற்றவர்கள் தலையாட்ட மீசைக்காரன் மகேஷை ஏறிட்டான்.

"இங்கே பாருங்க ஸார்... அந்த ட்ராக்ஸ் ஜீப்புகளுள்ளே எட்டிப் பார்த்தீங்கன்னா உருட்டுக் கட்டை, சைக்கிள் செயின்ல இருந்து கத்தி விச்சரிவாள் வரைக்கும் எல்லா

விதமான சங்கதிகளும் இருக்கு... எங்களுக்கு இப்படி சோபால உக்கர்ந்து வெட்டிப் பேச்சு பேசவே தெரியாது... எடுத்த எடுப்புல கைதான் பேசும்...!"

மகேஷ் எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டு - கேட்டான்.

"உங்களுக்கு என்ன வேணும் இப்போ?"

"உங்க வீட்டுக்காரம்மா செய்யற காரியங்களெல்லாம் , எங்களை வெறுப்பேத்தற மாதிரி இருக்கு... அநாவசியமான பிரச்சனைகளிலெல்லாம் முக்கை நுழைக்கறாங்க..."

மகேஷ் அமைதியாய் அவர்களைப் பார்க்க

அவர்களின் வார்த்தைகள் தொடர்ந்தன.

"எலெக்ஷன் நடக்கற டயத்தில்... நாங்க நிம்மதியா தேர்தல் வேலை செய்ய முடியறதில்லை... ஆ ஊன்னா சட்டத்தைக் காட்டி மிரட்டறாங்க... அவங்களை ஜாக்கிரதையா இருந்துக்கச் சொல்லுங்க... அடுத்த முறை நாங்க இங்கே வற்ற அளவுக்கு வெச்சிக்க வேண்டாம்ன்னு சொல்லுங்க... அப்படி ஒரு வேளை வந்தோம்ன்னா நாங்க இது மாதிரி வட்டமேசை மாநாடு நடத் திட்டிருக்க மாட்டோம்... அவ்வளவுதான் இப்போ சொல்ல முடியும்... டேய்... வாங்கடா போகலாம்..."

மகேஷ் மெதுவாய்க் கேட்டான்.

"நீங்க எல்லாரும் யாரு...?"

"அதெல்லாம் எதுக்கு...? அரசியல் கட்சி விவகாரங்களில் அம்மாவை தலையிடாம இருந்துக்கச் சொல்லுங்க..."

செருப்புகள் தேய - தட தடப்பாய் ஜீப்பை நோக்கிச் சென்றார்கள். ஒவ்வொருவராய்

ஜீப்பில் தொற்றிக்கொள்ள - அந்தப் பிராந்தியமே அதிர ஆக்சிலேட்டரை அழுத்திக் கொண்டு பறத்தினார்கள்.

அவர்கள் போய்ப் பத்தாவது நிமிஷம் ப்ரதீபா களைப்பாய் உள்ளே வந்தாள். மகேஷ் அவளை கேலியாய்ப் பார்த்தான்.

"நல்லவேளை லேட்டா வந்தே... கொஞ்சம் முன்னாடி வந்திருந்தா ரத்தக் கறைதான்..."

"ஏன்... என்ன விஷயம்...?"

"கட்சிக்காரங்களோடு தகராறு செஞ்சியா...?"

"அப்பாவி ஜனங்கிட்டே பணமும், நகையும் குடுத்து ஓட்டை விலை குடுத்து வாங்க முயற்சி நடந்தது... நான் கையும் களவுமா பிடிச்சிட்டேன்... எலக்ஷன் கமிஷனர்க்கும் தகவல் தந்துட்டேன்..."

"உனக்கு எதுக்கு இந்த வேலை...?"

"பொறுப்பான போலீஸ் அதிகாரியா இருக்கற நான் செய்யாம இந்த வேலையை வேற யார் செய்வா...?"

"ஜீப்புல தடித்தடியா நாலைஞ்சு பேர் வந்து கொன்னுடுவேன்னு மிரட்டிட்டுப் போறாங்க..."

ப்ரதீபா நிமிர்ந்தாள்.

"அவங்க யார்ன்னு சொல்லுங்க..."

"அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது... மொத்தமா மிரட்டிட்டுப் போனாங்க..."

"யாருன்னு கூட சொல்லிக்காம போன பேடிப் பசங்களைப் பார்த்து நீங்க பயந்துட்டிங்களா...? வந்தவங்க ட்ராக்ஸ் ஜீப்பிலா வந்தாங்க...?"

"ஆமா..."

"ஓயிட் கலர்...?"

"ஆமா..."

"அவங்க

பச்சையப்பனோட

ஆட்களாத்தான் இருக்கும்... பணத்துக்காக குரைக்கிற அந்த நாய்களைப் புடிச்சு உள்ளே தள்ளினா சரியாப் போயிடும்..."

"விளையாடறியா...? ஜீப் நிறைய ஆயுதங்கள் வெச்சிருந்தாங்க... இனிமே வந்தாங்கன்னா அவங்க வாய் பேசாதாம்... கைதான் பேசுமாம்..."

"அதெல்லாம் வெத்து மிரட்டல். கண்ட்ரோலுக்கு இப்போ தகவல் கொடுத்தாக்கூட போதும். அடுத்த ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளே இங்கே வந்தவங்க அத்தனை பேரும் லாக்கப்படுகள்ளே இருப்பாங்க..."

மகேஷ் கோபத்தோடு படபடத்தான்...

"உன்னை மாதிரி பொண்ணுங்களுக்கு இந்த மாதிரி அடிதடி உத்யோகம் தேவைதானா...?"

"அதான் விவாகரத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணிட்டிங்களே...?"

"உன்னை இந்த வீட்ல வெச்சிருந்தா எங்களுக்குத்தான் பிரச்னை... நீ இனிமே இங்கே இருக்க வேண்டாம்... ஏதாவது ஒரு லேடெஸ் ஹாஸ்டல் பார்த்துப் போயிரு..."

அதிர்ந்து போய் ப்ரதீபா நிமிர்ந்தாள்.

மகேஷ் தொடர்ந்தான்.

"அவங்க தடதடன்னு உள்ளே வந்ததும் வில்லி அரண்டு போயிட்டா... உன் மேல இருக்கற ஆத்திரத்தில் அந்த மாதிரி ஆட்கள் என்னையோ, வில்லியையோ ஏதாவது பண்ணிட்டா... என்ன செய்ய முடியும்...? உனக்கு வேணா உன்னோட உயிரைப் பத்திக் கவலையில்லாம இருக்கலாம்... எங்களுக்கு

அப்படி இல்லை..."

ப்ரதீபா தீர்க்கமாய் தலையாட்டினாள்.

"இந்த வீட்டை விட்டு நான் போகமாட்டேன்... கோர்ட் பார்த்து விவாகரத்து தீர்ப்பு வழங்கற வரைக்கும் நான் இந்த வீட்டில்... உங்களோடதான் இருப்பேன்... இப்பவே என்னை வீட்டை விட்டு விரட்டிடலாம்ன்னு நீங்க நினைச்சா அது நடக்காது. அந்த ரௌடிங்களால உங்க ரெண்டு பேரோட உயிர்க்கும் ஆபத்து ஏற்படாம பார்த்துக்க வேண்டியது என்னோட பொறுப்பு. போதுமா?"

14

கான்ஸ்டபிள் மேஜைக்கருகே விறைப்பாய் வந்து நின்று சல்லூட் கொடுக்க. போனில் பேசிக் கொண்டிருந்த ப்ரதீபா ரிசீவரை அதனிடத்தில் வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தாள்.

"என்ன... சார்லி...?"

"மேடம்... சி.எம். ஆபீசிலிருந்து உங்களுக்கு கால் வந்திருக்கு..."

"முதலமைச்சர் ஆபீசிலிருந்தா...?"

"எஸ் மேடம்... உங்களை உடனே புறப்பட்டு வரச்சொன்னாங்க..."

"என்ன விஷயமா...?"

"தெரியலை மேடம்..."

"நம்ம கன்ட்ரோல் ஏரியாவில் சட்டம் ஒழுங்கு நிலைமை நார்மலாத்தானே இருக்கு...?"

"நார்மல்தான் மேடம்..."

"சிபி சிஐடியின் லேட்டஸ்ட் ரிப்போர்ட்

ஃபைலை ஜீப்புக்கு கொடுத்து அனுப்புங்க..."

சொல்லிவிட்டு - வேகமாய் நடந்தாள்.

வாசலில் நின்றிருந்த ஜீப்பில் தாவினாள். ஃபைல் வந்து சேர - ஜீப் சாலையைத் தேய்க்க ஆரம்பித்தது.

'முதல்வர் எதற்காகக் கூப்பிட்டிருப் பார்...?'

யோசனையோடு பத்து நிமிஷப் பயணம் முடிந்திருக்க - கோட்டை வாசலில் ஜீப் நுழைந்தது.

அலுவலக வராந்தாவில் காத்திருந்து - அவரிடமிருந்து அழைப்பு வந்ததும் உள்ளே போனாள்.

தலை யூராவும் பஞ்சாய் நரைத்திருக்க - அந்த அறுபது வயதுப் பெண் முதல்வர் நாய்காலியில் அமர்ந்திருந்தார்.

ப்ரதீபா மரியாதை நிமித்தமாய் சல்லூட் தர புன்னகையோடு கைகளைக் குவித்தார் முதல்வர். பதவியேற்ற பத்தே மாதத்தில் அத்தனை தரப்பிலும் நல்ல பேரை சம்பாதித்து இருந்தார்.

"நீங்க கூப்பிட்டனுப்பினதா ஆபீசுக்கு மெசேஜ் வந்தது... மேடம்..."

முதல்வர்தலையசைத்தார்.

"எஸ்... இன்னிக்கே உன்னை அந்த சேக்ஷனிலிருந்து ரிலீஸ் பண்ண ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கேன்..."

"ரிலீஸ் பண்ணீங்களா...?"

"ஆமா..."

"எ... எதுக்காக மேடம்...?"

"உனக்கு இனிமே என்கிட்டேதான் ட்யூட்டி..."

"பு... புரியலை மேடம்..."

“உன்னோட ட்ராக் ரெக்கார்ட்ஸ் பார்த்தேன்... உன்னோட துணிச்சல், நேர்ன எல்லாம் எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சது. உன்னைப் போல ஒருத்தர்தான் எனக் பாதுகாப்பு அதிகாரியா இருக்கணும்ன்னு முடிவு பண்ணினேன்... ஸோ.. நாளையிலிருந்து என்னோட செக்யூரிட்டி விங்குக்கு நீதான் தலைமை அதிகாரி.. சாயந்தரம் முறைப்படி ஆர்டர் வரும்...”

சந்தோஷத்தில் வியர்த்தாள் ப்ரதீபா.

டெலிபோன் வீறிட்டது.

ரிசீவரை எடுத்த மகேஷ் - மறுமுனைக் குரலைக் காதில் வாங்கிவிட்டு ப்ரதீபாவிடம் நீட்டினான்.

“உனக்குத்தான் போன்...”

அவள் அதைக் கையில் வாங்கி, “ஹலோ...” என்றாள்.

“டி.ஜி.பி. ஆபீஸிலிருந்து ராமானுஜம் பேசுறேன்...”

“சொல்லுங்க ஸார்...”

“வாழ்த்துக்கள்ம்மா... உயர்ந்த பதவ் உனக்குக் கிடைச்சிருக்கு... உன்னோட உழைப்புக்குக் கிடைச்ச பரிசு இது...”

“தாங்க்யூ ஸார்...”

“எப்போ ஜாயின் பண்ணறே...?”

“நாளைக்கு...”

“உனக்குக் கிடைச்சிருக்கிற இந்த உயர்ந்த பதவியையும் தனித் தன்மையோட வகிப்பேன்னு நினைக்கறேன்...”

“நிச்சயமா ஸார்...”

போனைச் சாத்தினாள்.

நகர முற்படுவதற்குள் மறுபடியும்

கூப்பிட்டது.

காலையிலிருந்தே தொடர்ந்து கால்கள்.

“ஹலோ... ப்ரதீபா ஹியர்...”

“நான் கிரிஜா...”

“சொல்லு...”

“கங்கிராட்ஸ்... பேப்பர்ல பார்த்தேன்...”

“தாங்க்யூ...”

“நல்லா இருக்கியா...?”

“ம்...”

“லில்லி...?”

“நல்லா இருக்கா...”

“உன்னோட வீட்டுக்காரர்...?”

ஓரிரு விநாடி தயக்கத்துக்குப் பின் -

“ம்...” என்றாள்.

“இப்போ... டிபார்ட்மென்ட்டில்

அந்தஸ்தான பதவிக்கு வந்திருக்கே... மகேஷ் மனசு மாறியிருக்காரா...?”

“இல்லை... எனக்குப் புகழ் அதிகமாக அதிகமாக - பதவிகள் உயர் உயர் அவர் என்னை விட்டு அதிகமா விலகி விலகிப் போறார்.”

“இன்னொரு தடவை நான் அவரோட பேசிப் பார்க்கட்டுமா...?”

“பிரயோஜனமில்லை... இன்னிக்குக்கூட கோர்ட்டுக்குப் போறோம்... லாஸ்ட் ஹியரிங்...”

“எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு...”

“வருத்தப்பட்டு என்ன பிரயோஜனம்... சில விஷயங்கள் நடப்பதை நாம தடுக்க முடியாது...!”

“நீ ஆயிரம் சொன்னாலும் எனக்கு மனசு கேக்கலை...”

“கோர்ட்டுக்கு நேரமாச்சு... போனை வெச்சுரட்டுமா...?”

கேட்டுவிட்டு ரிசேவரைச் சாத்தினாள்.
மகேஷ் அவளையே பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான்.

"யார்கூட பேசினே...?"

"கிரிஜா... நாம விவாகரத்து
பண்ணிக்கறதை நினைச்சா அவளுக்கு
ரொம்ப கஷ்டமா இருக்காம்... உங்ககிட்டே
ஒரு முறை பேசிப் பார்க்கட்டுமானு
கேட்டா...! பேசிப் புண்ணியமில்லை...
உபயோகமா வேற ஏதாவது செய்ன்னு நான்
சொன்னேன். சரிதானே...?"

அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை.
வாட்சைப் பார்த்தான்.

"கோர்ட்டுக்கு நேரமாச்சு இல்லையா...?
இன்னிக்கு லாஸ்ட் ஹியரிங். இதைக்
கேட்டுட்டு தீர்ப்பு சொல்லுவாங்க... தீர்ப்பு
வற்ற வரைக்கும் நாம ஒரே காரில் போறதில்
தப்பில்லையே... வாங்க போலாம்..."

ப்ரிமியரில் ஏறினார்கள்.

கார் கோர்ட்டை நோக்கி விரைந்தது.

15

காலை எட்டு மணி.

காக்கி யூனிபார்ம் மாட்டியிருந்த ப்ரதீபா
படுக்கையிலிருக்கும் மகேஷிடம் காபி
கோப்பையை நீட்டினாள்.

"குட்மார்னிங்..."

அவன் எழுந்து கண்களைக் கசக்கினான்.

புன்னகைத்தாள் ப்ரதீபா.

"இன்னிக்குத்தான் அநேகமா நான் சொல்ற
கடைசி குட்மார்னிங்ன்னு நினைக்கறேன்.
சாயங்காலம் கோர்ட்டை தீர்ப்பு வந்துடும்..."

மகேஷ் காபி கோப்பையை வாங்கிக்

கொண்டு ஒன்றும் பேசாமல் அவளையே
பார்க்க -

ப்ரதீபா புன்னகையை இழக்காமல்
தொடர்ந்து கேட்டாள்.

"ஏன் ஒண்ணும் பேசாம உர்ன்னு
இருக்கீங்க... சந்தோஷமா இணைஞ்சோம்...
சந்தோஷமாவே பிரிவோமே...! லாயர்
சற்குணம் சொன்னார்... லில்லியை நீங்க
வளர்க்கணும்ன்னுதான் தீர்ப்பு வருமாம்...
ஏன்னா நான் போலீஸ்காரி... நேரம் கெட்ட
நேரத்திலே அவசர வேலைகள் வரும்...
அவ்வளவு அக்கறையா நான் அவளைப்
பார்த்துக்க முடியாதுங்கறது அவர் வாதம்..."

"தீர்ப்பு வரட்டும்..." என்றான் மகேஷ்.

"பரீட்சை எழுதினவனுக்குத் தான் பாஸா
பெயிலான்னு ஏற்கெனவே தெரிஞ்சி
ருக்கும்... ரிசல்ட் பார்க்கறதெல்லாம் வெறும்
சம்பிரதாயம்... அது மாதிரி இப்பவே
என்னால சொல்ல முடியும்... நாம பிரியறது
உறுதியாயிடுச்சு... லில்லியை நீங்க
வளர்க்கறதும் உறுதி ஆயிடுச்சு... ஒரு சின்ன
ரிக்வேஸ்ட்...! அப்பப்போ நான் லில்லியைப்
பார்க்க வந்தேன்னா... முகம் சுளிக்காம
என்னை வீட்டுக்குள்ளே அலவ்
பண்ணுங்க..."

சொல்லிவிட்டு - படுக்கையறையை
விட்டு வெளியேறினாள். மகேஷ் நிதானமாய்
காபியை குடிக்க ஆரம்பித்து - காலியான
கோப்பையைக் கீழே வைத்த விநாடி -

"டாடி..."

முன் ஹாலிலிருந்து லில்லியின் அலறல்.

அடிவயிற்றை உலுக்கிப் போடுகிற மாதிரி
இருந்தது அந்த அலறல்.

"டாடி...! இங்கே வந்து பாருங்க டாடி..."

போர்வையை ஊலக்கி விட்டு மகேஷ்

வேகமாய் ஹாலுக்குப் போனான்.

திடுக்கிட்டான்.

டபாய்க்கு அருகே -

கீழே கோணலாய் விழுந்து கிடந்தான் ப்ரதீபா.

வில்லி அழுது கொண்டே சொன்னான்.

"மம்மி... திடீர்ன்னு கீழே விழுந்துட்டாங்க... டாடி."

மகேஷின் உடம்பு பூராவும் பதட்ட ரத்தம் பாய - ப்ரதீபாவை அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு போர்டிகோவில் நின்றிருந்த காரை நோக்கி வந்தான் மகேஷ்.

வில்லி அழுது கொண்டே பின் தொடர்ந்தான்.

குடும்ப டாக்டர் விஸ்வத்துக்கு எதிரே இருட்டடித்த முகத்தோடு

உட்கார்ந்திருந்தான் மகேஷ்.

"டாக்டர்...! ப்ரதீபாவுக்கு என்னாச்சு...? ஏன் திடீர்ன்னு மயக்கமாகி விழுந்தா...?"

டாக்டர் விஸ்வம் கண்ணாடி அணிந்த தன் கண்களில் கணிசமான கவலையைக் காட்டினார்.

"மிஸ்டர் மகேஷ்...! கடந்த ஒரு வருஷமாவே உங்களுக்கு மீட்டுமில்லை... யார்க்குமே தெரியாமே இருந்த உண்மையை இப்போ உங்ககிட்ட சொல்ல வேண்டியிருக்கு..."

மகேஷ் முகம் மாறினான்.

"உண்மையா...? என்ன உண்மை டாக்டர்?"

"சில வருஷங்களுக்கு முன்னால ஒரு கள்ளச் சாராயக் கும்பலை மடக்கிப் பிடிக்கும்போது ப்ரதீபா தலையில பாறையோட முனை மோதி அடிபட்டிருக்கு. அந்த இம்பேக்ட் மூளையின் மடிப்புப் பகுதியில் இருக்கும் நுண்ணிய நரம்புகளைப்

பாதிச்சிருக்கு. இந்த பாதிப்பு திடீர்ன்னு ரத்த ஓட்டத்தை டிஸ்டர்ப் பண்ணும். இதன் காரணமா மூளைக்குள் ரத்தம் உறையும். அப்படி ரத்தம் உறையும்போது ப்ரதீபா கீழே விழுந்து மயக்கமாயிடுவாங்க. இந்த நரம்பு பாதிப்புக்காக ரெண்டு வருஷமா என்கிட்டே ட்ரீட்மெண்ட் எடுத்துகிட்டிருக்காங்க ப்ரதீபா..."

மகேஷின் முகப்பிரதேசம் பூராவும் அதிர்ச்சி.

"டாக்டர்! இதைக் குணப்படுத்த முடியாதா?"

"ஆபரேஷன் மூலம் இதை சரிபண்ண நரம்பியல் டாக்டர்ஸ் பலபேர் கிட்ட கன்ஸல்ட் பண்ணிப் பார்த்துட்டேன். எல்லாருமே ஒட்டுமொத்தமா உதட்டைப் பிதுக்கிட்டாங்க."

"ஏன்...?"

"ஆபரேஷன் பண்ணினா அதனோட சக்ஸஸ் ரேட் இருபது பர்சென்ட்தான். இது ரிஸ்க். ப்ரதீபாவின் மூளைப் பகுதிக்குள் கத்தியோ லேசரோ நுழைய முடியாத அளவுக்கு சிக்கலான இடம். மாத்திரைகளால் நாட்களைத் தள்ளிட்டு போகணுமே தவிர ஆபரேஷன் சாத்தியம் கிடையாதுன்னு எல்லா டாக்டர்ஸும் சொல்லிட்டாங்க..."

"டாக்டர்! ப்ரதீபாவை வெளிநாட்டுக்கு கொண்டு போய்... அங்கே ட்ரீட்மெண்ட் எடுக்க முடியாதா...?"

"வெளிநாட்டு டாக்டர்களையும் கன்சல்ட் பண்ணிப் பார்த்துட்டேன். யாருமே பாசிடிவான ரிப்ளைதரலை..."

மகேஷ் நெற்றியைப் பிடித்தபடி சில விநாடிகளுக்கு மௌனமாய் இருக்க டாக்டர் தொடர்ந்தார்.

“மகேஷ்...! ப்ரதீபா உயிர் வாழப்போறது இரண்டு மூணு வருஷங்கள்தான்னு எனக்குத் தெரிஞ்ச உண்மையை ரொம்ப நாள் கழிச்ச அவங்க தெரிஞ்சுகிட்டாங்க. அந்த நிமிஷத்திலிருந்தே குழந்தை வில்லி மேல பாசத்தைக் காட்டறதை நிறுத்திட்டாங்க. தன்னோட மரணத்துக்குப் பின்னாடி வில்லி மனசு உடைஞ்சு போயிடக்கூடாதேங்கிற காரணம்தான். அதேபோல் உங்களுக்கும் அவங்க மேல வெறுப்பு வரணும்ங்கிறதுக்காக போலீஸ் வேலையில் தீவிரமா ஈடுபட்டாங்க. தன்னோட உயிர் பிரியறதுக்கு முந்தி போலீஸ் உத்யோகத்தை வெச்சு எந்த அளவுக்கு சமூகத்துக்காக உழைக்கணுமோ அந்த அளவுக்கு உழைச்சுட்டாங்க. மூணு மாசத்துக்கு முந்தி ஒரு தடவை ப்ரதீபாவுக்கு இதே. மாதிரி மயக்கம் வந்தது. அது ரொம்பவும் சிரியலான நிலைமை. அடுத்த முறை மயக்கம் வந்தா உயிர் பிழைக்கிறது கஷ்டம்ன்னு எனக்கு தீர்மானமா தெரிஞ்சிடுச்சு...”

“டா... டாக்டர்... அப்போ... ப்ரதீபா...?”

“ஸாரி... மிஸ்டர் மகேஷ்... அவங்க உயிரோடு இருக்கப் போறது சில மணி நேரங்கள்தான். மயக்கம் தெளியும்போது ரெண்டொரு வார்த்தை அவங்களால பேச முடியும்... அவ்வளவுதான்...”

மகேஷ் உறைந்து போனான்.

16

சரியாய் நான்கு மணி நேரம் கழித்து - ப்ரதீபாவுக்கு நினைவு திரும்பியது.

வில்லி தலைமாட்டில் நின்று கொண்டு ‘மம்மி மம்மி’ என்று விசம்பிக் கொண்டிருக்க - மகேஷ் ப்ரதீபாவுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவளுடைய தலையை வருடினான்.

“ப்... ப்ரதீபா...”

ப்ரதீபாவின் கண்கள் சிரமமாய் பிளந்து மகேஷை அரை பார்வை பார்த்தது.

வறண்ட உதட்டில் ஒரு புன்னகை கீற்று உதித்தது.

“எ... என்னங்க...?”

“ப்... ப்ரதீபா...”

“கோ... கோர்ட்ல... தீ... தீ... தீர்ப்பு... என்ன... என்ன... சொ... சொன்னாங்க...?”

“ப்ரதீபா... அதைப் பத்தியெல்லாம் நினைக்காதே.”

“ஆ... இல்லீங்க... கோ... கோர்ட் தீர்ப்புக்கு... அ... அவசியம்... இல்லாதபடி... அ... அதுக்கு... முந்தியே...”

ப்ரதீபா சில விநாடிகள் மூச்சிரைத்துவிட்டு தொடர்ந்தாள்.

“அ... அதுக்கு முந்தியே... கடவுளோட... தீர்ப்பு... வ... வந்துடும்ன்னு நி... நினைக்கிறேன்... விவாகரத்து... இல்லாமே நாம... நாம பிரியப் போறோம்...”

“ப்... ப்ரதீபா...”

மகேஷின் கண்களில் நீர் தெறித்தது.

“உன்னோட உணர்வுகளைப் புரிஞ்சுக் காமே நான் உன்கிட்ட ஒரு காட்டு மிராண்டி மாதிரி நடந்துக்கிட்டேன். நீ பார்த்த போலீஸ் உத்யோகத்தை கேவலமா பேசினேன்... என்னை மன்னிச்சிடு ப்ரதீபா.”

ப்ரதீபா தன் கைகளை சிரமமாய் உயர்த்தி - கணவனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு கஷ்ட புன்னகைப் பூத்தாள்.

“எ... என்னங்க...”

"சொல்லு ப்ரதீபா..."

"எ... எனக்கு... ஒரு ஆசை..."

"சொல்லு" - படபடத்தான்.

"சொ... சொன்னா... உங்களுக்கு கோபம் வராது...?"

"நீ என்ன சொன்னாலும் கோபம் வராது சொல்லு."

ப்ரதீபா தன் உதட்டை ஈரமாகக் கொண்டாள்.

"ந... ந... நம்ம லில்லியை...?"

"லில்லியை...?"

"ஐ.பி.எஸ். படிக்க வெச்சு என்னை மாதிரியே போலீஸ் உத்தியோகம் பார்க்க வைக்கணும்..."

மகேஷ் கன்னங்களில் நீரோ புண்ணைக்கைத்தான்.

"நிச்சயம்! உன்னோட ஆசை நிறைவேத்தி வைப்பேன் ப்ரதீபா..."

ப்ரதீபாவின் கண்களில் பிரகாசம் தெரிந்தது.

"நி... நிஜமா...?"

"சத்தியமா..."

"லில்லி ஐ.பி.எஸ்..." என்று சந்தோஷமாய் மூணுமூணுத்த ப்ரதீபாவின் உதடுகள் சட்டென்று அசைவை நிறுத்தி கொள்ள கண்கள் நிலைத்துப் போயிற்று.

மகேஷின் அழகை படிப்படியாக அதிகரிக்க -

அந்த காக்கி ரோஜாவின் மேல் -

வெள்ளை விரிப்பு போர்த்தப்பட்டது.

முற்றும்.

